

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 102.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366404528/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ren havde raabt Tolv. Han vilde endnu kun slaa et Som i den store Kiste, han stod med ved Høvlebænken; da syntes han, Nogen hviskede bag ved ham: »hamrer og høvler du endnu? til hvem er den Kiste?»

Han tabte Hamren af Haanden og saae sig forfærdet om; men der var Ingen. Det er de gamle dumme Tanker, som spøge i mit Hoved og nu faae Rost i den underlige Midnat, tænkte han, men lod nu Høvl og Hammer hvile, og tog Lyset for at gaae til sit Sovekammer; men Lyset var udbrændt og gik ud, før han kom til Døren. I Mørket forvillede han sig nu saaledes i Værkstedet, at han paa enhver anden Tid vilde have leet over sig selv; thi hvorledes han saa vendte sig, kom han altid tilbage til den spærrede Pulterkammerdør. Da dette var hendes ham tre Gange, blev han staaende og syntes Noget rørte sig i Pulterkammeret; gennem en Sprække paa Døren syntes han at skimte Glimtet af et Lys, og han troede at høre en Lyd som Pjasken i Vand med en Karklud. Det er en underlig Tid at vadske Gulv paa, tænkte han, idet han bankede stærkt paa Døren og spurgte høit: hvem der var inde, og hvad man gjorde der saa silde. Men idetsamme forsvandt Lyset, og der blev dødsstille.

Jeg maa dog have taget fejl, sagde Frants ved sig selv og søgte at besinde sig og finde Døren til Sovekammeret; men nu faldt Tanken ham ind om hans gamle Mester, som jo var druknet, og som saa ofte havde staaet her og arbejdet med ham sildig ud paa Natten; og det var ham ligesom Høvlen skulde røre sig igen, hvor den Gamle havde staaet, og som om de endnu havde et Arbejde at gøre sammen i denne Verden.

Forviret af disse underlige Tanker, fandt han endelig Døren og gik til Sengs.

Kone og Barn sov allerede sødelig, men Frants havde ingen Rø for de besynderlige Drømme. Han syntes den gamle Mester Flok stod for ham og sagde: »hvorfør kom jeg ikke i min Kiste? hvorfor kom jeg ikke i christen Jord? Søg og du skal finde! – udslet Forbandeden, at den ikke skal ramme dig!»

Da han om Morgenens vaagnede, saae han syg og bleeg ud, og Johanne spurgte bekymret, om han fattedes Noget. Men han vilde ikke ængste hende med sine Drømmerier til Unytte og skammede sig selv derover. Jeg er med alle mine gode Tanker om min Styrke og min sønde Forstand dog i Grunden lidt nervesvag og overtroisk, sagde